

skal som sagt væsentlig udøve den gennem Budgettet, men dette forelægges af Magistraten, altsaa saaledes som Magistraten har tænkt sig det, og i de Punkter, hvor der er Uenighed, overensstemmende med Magistratens Anskuelse. Her skulde altsaa ligge den Magt, som Repræsentationen skulde have til at faae Communens Anliggender styrede saaledes, som den ansaae for rigtigt; meente den nu i. Ex., at en Udgift var for stor, saa maatte den altsaa ansætte den mindre, men hvad skal saa skee efter Loven? Saa skal Repræsentationen blive enig med Magistraten, og kan en saadan Enighed i et enkelt Tilfælde ikke opnaaes, saa skeer der slet Intet. Mener Repræsentantskabet derimod, at en Udgift er for lille, og at den bør sættes høiere, hvad skeer saa? Saa har Magistraten Lov til at undlade Foretagendet. Hele den store Magt, der skulde havees gennem Budgettet, reducerer sig altsaa til at faae det forelagt og at kunne sige Ja eller Nei, men Repræsentationen kan ikke faae nogen Forandring indført, og da det er Tilfældet med mange Foranstaltninger, at man ikke uden videre kan sige Nei til dem og lade dem henligge et Aar eller længere, saa tvinges den altsaa til at sige Ja; naar den ikke vil have hele Maskineriet til at staae stille. Denne Maade at give Raadighed over Ens egne Anliggender synes mig imidlertid ikke at være synderlig heldig.

Vi komme nu til det andet Punkt, der navnlig er fremhævet af den ærede Ordfører, nemlig at der forekommer mange Tilfælde, der ikke gaar ind under Budgettet, og i saadanne Tilfælde er det jo Magistraten, der har den executive Magt, og som i Reglen, naar der er Enighed, forelægger Sagerne til Forhandling. Indtræffer imidlertid det Tilfælde, at Magistraten ikke vil forelægge en Sag, saa bruger Repræsentantskabet sin Magt til at tage Initiativet, thi det kan sætte hvilken som helst Foranstaltning under Forhandling, naar det ansæer den for at være i Communens Lære. Repræsentationen gjør det da, den kommer til Erkendelse af, at det er ønskeligt, at Noget gjøres, men Magistraten har Intet villet gjøre; den confererer da med Magistraten, der natur-

ligvis siger Nei, og hvad saa? Saa bliver ifølge Loven det Hele liggende, og den Magts uldkommenhed, Repræsentationen har til at kunne sætte en Sag under Forhandling og tale om den, uden dog at kunne sætte sin Mening igennem, synes altsaa heller ikke at være synsderlig stor. Det Ønskeligste er naturligvis, at Magistraten og Borgerrepræsentationen blive enige, men ere de ikke enige, saa er det sandelig ikke Repræsentationen, der kan sætte sin Mening igennem, hvilket med andre Ord vil sige, at den executive Magt tillige bliver den besluttede Myndighed, idet det ikke er muligt at sætte Noget igennem, hvortil den executive Magt ikke vil give sit Samtykke.

Det er derfor, vi have foreslaaet, for det Første, at Budgettet skal bestemmes af Repræsentationen, og dernæst, at det skal gives en Udvei, ad hvilken man i de andre omtalte Tilfælde kan komme til en afgjørende Beslutning. Dette synes dog virkelig at kunne skee ved et samlet Plenarmøde, et Møde, hvori ogsaa Magistraten har Sæde og Stemme. Man siger, at Magistraten i saa Tilfælde kun er 5 mod 36, og at den altsaa vil blive i Minoritet, men hvis det virkelig er Tilfældet, at alle 36 Borgerrepræsentanter eenstemmig ere af een Mening, medens Magistraten er af en anden, saa synes det mig rigtigt nok, at Magistraten ogsaa bør være i Minoritet; thi det er jo Communen, der skal have Selvstyrelsen. Man kan sætte Regnestykket op, hvorledes man vil; der er 36 Borgerrepræsentanter og 5 Magistratspersoner, Majoriteten deraf er 22, og naar de 5 Magistratspersoner altsaa kun have 17 af de 36 Borgerrepræsentanter med sig, behøve de ikke mere. Forholdet stiller sig endnu gunstigere, naar Raadmændene tages med, thi saa behøver Magistraten kun omtrent $\frac{1}{3}$ af Repræsentationen til at samstemme med sig for at kunne sætte sin Mening igennem, og det forekommer mig, at man ikke i Almindelighed kan sige, at det er formeget forlangt. Det er disse Betragtninger, der have medført, at Udvalgets Fleertal, saaledes som ogsaa Ordføveren har fremhævet, har troet, at man uden synderlig Fare kunde slaae de 2 Forsamlinger sammen, naar man nemlig i det Hele vil give de af